

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 2. marts 2014

Kirke dag: Fastelavns søndag/B

Tekst: Luk 18,31-43

Salmer:

SK: 172 * 658 * 690 * 173 * 487,7 * 675

LL: 172 * 690 * 173 * 487,7 * 675

Jeg vil allerførst læse et citat fra et konfirmandmateriale, der hedder Con Dios. Heri er en tekst, hvis forfatter er ukendt, men som er en anden måde at forstå dagens epistel på, eller at aktualisere den på i vores tid. Jeg har valgt at læse teksten i sin helhed. Den er god at få forstand af:

Hvis jeg var så klog, at jeg kunne alle verdens sprog, men ikke havde kærlighed, så var jeg en værdiløs sneskovl på en sommerdag. Hvis jeg vidste, hvad der skulle ske i verden om ti år, og vidste, hvordan man laver en schweizerost og havde en tro på størrelse med Mount Everest, men savnede kærlighed, så var jeg alligevel kun et nul.

Hvis jeg gav mit yndlingssovedyr væk til min værste fjende eller udleverede min krop til tortur, men gjorde det uden kærlighed, så ville det være lige så værdiløst som en nøddudgang i en u-båd.

Kærlighed giver det sidste stykke af chokoladekagen til en bror. Kærligheden bliver ikke misundelig på det hold, som vandt fodboldkampen. Kærligheden er ikke storsnudet, ikke engang over for den sejeste bil i byen.

Kærligheden siger "værs'god" og "mange tak" og ikke "stik mig den!" Kærligheden bliver ikke ude af sig selv eller har

elefanthjerne, når det handler om at huske på andres fejltagelser.

Kærligheden bliver ikke forarget over et nederlag, men bliver glad, når en kamp vindes, hvis den er retfærdigt spillet.

Kærlighedens batterier rækker længere end det stærkeste Duracellbatteri. Kærligheden tror stadig på et menneske, selvom det har vendt sig bort. Kærligheden håber, selvom der ikke er nogen synlig grund til at håbe. Kærligheden er lige så udholdende som en maratonløber.

Seere og spåkoner vil komme til at tie. Kundskaber om hvordan man løser en andengradsligning, og hvad hovedstaden i Uzbekistan hedder, vil blive glemt. Men kærligheden er som Amazonfloden, og den vil altid fortsætte med at flyde.

Da jeg var barn, talte jeg som et barn, legede jeg som et barn og tænkte som et barn. Men efter at jeg er blevet voksen, har jeg aflagt mine barnlige vaner. Nu ser vi Gud som i et spejl, der er dugget efter badet – men engang skal vi se ham ansigt til ansigt. Nu forstår jeg kun få bidder af Gud – men da skal jeg lære Gud at kende lige så godt, som han kender mig.

Tre ting vil altid bestå: tro, håb og kærlighed. Og størst af dem er kærligheden.

Dermed er det slået fast, at kærligheden er det største og første. Den kærlighed, der ser den andens behov før egne, og sætter disse til side for den andens. Den kærlighed, der ikke nødvendigvis siger ”Jeg elsker dig”, men ”Jeg ser dig”. Den kærlighed, der ikke elsker, fordi den elskes igen; men elsker fordi den kan og måske kan gøre det nødvendige. Der er kun én, der både kan sige ”Jeg elsker dig” og ”Jeg ser dig” og gøre

dét nødvendige, og det er Jesus! Kun han er kærligheden. I ham kan vi have den kærlighed, der får os til at handle kærligt uden tanke for os selv.

Kærligheden er ”absurd”. For nogen tid siden havde vi en præstegårdsaften om hjælp til kristne i Afghanistan. Kærligheden bygger et hus til dem i dag og giver den nødvendige hjælp til i dag uden tanke for, om en bombe ødelægger det hele i morgen. Og i morgen ærgrer den sig ikke over sine spildte handlinger. For i går var kærligheden nødvendig, og derfor var den. Kærligheden ser aldrig på formål og udbytte og succesrate. Kærligheden gør, hvad der behøves, af sig selv, ud af sig selv, uden tanke for sig selv.

Sådan er Jesus!

Nytårsdag udråbte jeg 2014 til at være Jesus-år. Passende nok, da vi sang *Vær velkommen Herrens år*. I gamle dage hed det også Anno Domini.

Jesus-år. Er det et projekt, der falder sammen i dag? Det er det nok ikke, for i modsætning til disciplene, så fatter vi til fulde, hvad Jesus mener med, at profetierne skal opfyldes. Vi fatter godt, at Jesu triumftog til Jerusalem skal have en parentes med fornedrelse, hån, mishandling og spot før den endelige triumf: opstandelsen på den tredje dag. Både ordene om død og om opstandelse var som en lukket bog for dem. Men for os er disse ord blevet åbnet, åbenbaret.

Men hans lidelse og død er ikke bare en parentes. Jesu lidelse og død er målet, det nødvendige mål, kærlighedens mål og handling. Det er opfyldelsen af ”alt det, som er skrevet ved profeterne om Menneskesønnen...” Og det fatter disciplene ikke, for det er absurd. Det er næsten lige så absurd, som når

dommerne i X-faktor stemmer deltagerne hjem med ordene: Du skal og kan nå rigtig langt med din stemme og din musik, og derfor skal du ikke være her.

Menneskesønnen skal nå rigtig langt med sine kærlighedsgerninger, og derfor skal han dø. I den givne situation er det for disciplene tågesnak. Menneskesønnen er i deres verden Himmelsønnen med Almagts totale guddommelighed. Menneskesønnen er verdensherskeren! Menneskesønnen er Guds totale suverænit. Det andet er simpelthen for absurd – når man ikke har den tredje dag, opstandelsen.

Jesus skal nå rigtig langt, og derfor skal han dø. Jesus skal nå så langt, så han opfylder hele Guds frelsesværk. Men det nå kun ved, at hans standses i sin kærligheds virke og på det skammeligste ydmyges. Det er en nødvendighed, at det sker, at mennesker ser, hvad der sker, når kærligheden totalt opluges og ædes af begæret efter at redde sig selv. Så slår den kærligheden ihjel. Så slår den Gud ihjel.

Det sker i menneskers liv, når vi ikke fatter Gud. Det sker, når vi ikke når længere end til at tro, at med Menneskesønnen er livet kun et triumftog. Vel er det ej. For jeg må ustandseligt lade min egen selvhøjtidelighed og min kærlighed til mig selv ydmyge og dø, om jeg skal kunne række kærlighed videre til min næste. Jeg er nød til at erkende og fatte, at skal jeg – et menneskebarn – nå frem til opstandelsen, og skal jeg løftes ud af begærets fortabelse og have kærlighed, så må jeg dø. Jeg kan ikke leve både i mit begær efter at hævde mig selv og i kærlighedens uselvskhed. Egoet og Gud kan ikke leve sammen i mig, derfor må jeg eller Gud dø. Slår jeg Gud ihjel, kommer jeg aldrig til opstandelsen. Lader jeg mig slå ihjel, kan jeg leve i opstandelsens lys.

Det absurde er, at jeg slås ihjel af kærligheden. Den kærlighed, der er livet i døden. Den kærlighed, der lader sig slå ihjel for at opstå. Lader sig fornedre for at sejre. Den kærlighed er Jesus.

Summa summarum: For at menneskeslægten kan leve i kærligheden, må Menneskesønnen dø i vores begær og sejre i sin kærlighed.

Hvis ikke vi kan se det, er vi at sammenligne med den blinde ved vejen ved Jeriko. Vi kan ingenting se. Det gør ikke så meget, hvis vi så også er at sammenligne ved ham i hans kalden på Jesus.

Jesus er ude i en stor mission. Opfyldelsen af alle profetierne. Jesus er ude i en mission, hvor der for al tid, fortid og fremtid, sættes et vendepunkt i menneskers liv, i verdens liv. Hvad Jesus har gang i med sin vandring til Jerusalem, finder ikke sin lige nogensinde. Det er en mission, som også vi i dag i denne stund, lever i og af. Det er en mission, hele vores frelse eller fortabelse er afhængig af.

Jeg kan komme i tanker om mange menneskebørn, der i sådan en mission ville have gået forbi den blinde med den begrundelse, at der ikke er tid. Og hvor er det begrædeligt og ynkeligt, hvor meget kærlighed, der holdes tilbage, fordi vi ikke har tid til den. Men Jesus tog sig tid. På frelsesvejen for hele verden tog han sig tid til den enkelte. På frelsesvejen tog han sig kærlighedens tid. Den tid, vi ofte ikke tager på begærets vej.

Den blinde kan se. Han kan se Jesus. Og da han får sit syn igen, kan han også se Jesus med øjnene. Se ham, som ikke kan andet i sit hjerte end sige til sig selv: Har jeg ikke kærlighed, er jeg ikke kærlighed. Om end jeg er hele verdens frelser, har jeg ikke tid til den enkelte, er jeg ikke.

Det er Jesus, vi skal se. Troen ser Jesus og at han i sin lidelse død frelser os. Han forbarmer sig over os og giver os at se ham som Menneskesønnen i fornedrelse og ophøjelse, og at deri er Guds kærlighed. Må vi se Jesus og lovprise Gud.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen